

<i>student</i>	<i>semestar</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Selma Mehić	peti	GLUMA V; Tehnika	Klasičan dijalog i monolog

Komentar petog semestra

Kako se bližio dan ispita tako sam osjećala kako mi se otvara sve više mogućnosti i prostora u mojim scenama i monologu na kojima bih mogla još puno raditi. Sve to nije stvaralo nezadovoljstvo u meni, dapače, osjećala sam se kao da sam tek ugledala kopno na koje ću nekad možda i uspjeti kročiti. Ono čime sam bila zadovoljna je osjećaj s kojim sam izlazila na ispit, a to je bila neka vrst svijesti o tome da ovdje nije kraj i da ima još ima puno posla na ovom konkretnom materijalu. Otvorilo mi se pregršt pitanja i ideja koja bi valjalo proučiti, istražiti, isprobati, a u isto vrijeme osjećala sam i svojevrsno zadovoljstvo postignutim, jer sam nekako vjerovala da idem pravim putem. Moj cijeli organizam je to osjećao i mogla bih to nazvati osjećajem zdravlja. Nisam bila ozlijeđena, svi naponi koje sam osjećala bili su isključivo pozitivni, mogla sam kontrolirati svoj organizam da daje sve od sebe, a da se ne ozljeđuje. Moje tijelo kao da mi je zahvalno na tome, tako da se trudi pratiti sve moje zahtjeve koliko zna i umije. No sve to zahtijeva ogromnu i neprestanu koncentraciju i posvećivanje posebne pažnje svom tijelu u ovim posljednjim trenucima u kojima se radi pretjerane euforije znaju dogoditi ozljede.

Sve veću vrijednost vidim u posvećivanju i u potpunom vjerovanju u svaki trenutak rada i vjerovanju da je svaki trenutak u životu prilika za rad. Ne mislim da trebamo ponavljati svoje scene po cijeli dan bez prestanka (iako ima nešto i u tome 😊), već sam primijetila koliko je prisutnost u svakom trenutku ključna u komunikaciji s ljudima. Moja je prijateljica nakon jednog našeg druženja rekla: „Kako se mi dobro razumijemo!“ Promislila sam zašto je to tako, jer smo se zbilja izvanredno sporazumijevale taj dan. Shvatila sam da smo se naprosto slušale. Slušati i razumjeti, te na to logično i argumentirano reagirati; u tom trenutku mi se činilo da se radi jedino o tome! Tako sam uvidjela kako mi ni jedna proba ne smije biti „reda radi“ i usput, već ju svaki put moram shvatiti ozbiljno, no nikako se dovoditi do stresa već pronalaziti lakoću u tome. Ima nešto paradoksalno u tome s obzirom da se radi o marljivom radu, no trenutno mi se čini da je taj način jedini ispravan.

U nizu proba često i ne primijetim stvari koje moje tijelo uči i prima, ali na nekim probama neka uputa uđe u moje uho poput strijele i pogodi ravno u sredinu. Tako je na mene djelovala Vaša uputa o ozvučenosti tona na niskoj glasnosti. Možda ste ju i prije izricali, ali očigledno je ovo bio trenutak kada mi je baš ona bila potrebna i kada mi je postala jasnijom. Odmah mi se stvorila slika u glavi kako bi to trebalo izgledati i koliko će, razvijem li tu sposobnost kontroliranja svoga glasa, to pridonijeti rasponu izgovorenih rečenica. Isti dan sam započela sam različitim vježbama. Proces je isti kao i sa impostiranjem glasa na visokoj glasnosti, samo smo to naučila svakodnevno primjenjivati, a za ovo je potrebna vježba.

O važnosti radnje

I opet moram posvetiti još jedan zapis spoznaji o važnosti radnje. Stvar je u organizaciji. Točno i precizno odrediti radnju i onda ju mogu do kraja igrati. Ako meni nije jasno, ne može ni biti dobro odigrano! Trebam konkretizirati svoj odnos spram svake rečenice koju izgovaram i svega što činim. Pažljivo odabrati sve radnje, naći lakoću u njihovom izvršavanju i smjenjivanju i stvarati simfoniju, to je ono što stvara jasnoću i živost! Ne komplicirati, odabrati jednostavnu i jasnu radnju i sprovesti ju. Nakon stečene jednostavnosti i jasnoće dolazi kreacija.

Sama sebi mentor

Shvatila sam da sama sebi moram biti mentor i neprestano se upozoravati i usmjeravati. Moram detektirati u čemu je trenutni najveći problem. To npr. može biti artikulacija. Tada krećem raditi na boljoj artikulaciji u svojim scenama, no shvatim da sam u tom silnom trudu oko artikulacije u potpunosti zaboravila na radnju i tada se vraćam zadatcima i radnji, potom shvatim da sam neozvučena i tako neprestano nailazim na nove poteškoće, koje zapravo i nisu poteškoće već usklađivanje i balansiranje vlastitih sredstava, stalno popunjavanje rupa, kao tetris, usavršavanje, oslušivanje sebe.

Što više čitam raznu stručnu literaturu, nudi mi se sve više mogućnosti za pristup različitim zadatcima. Zanimljivo je kako instinktivno biram određene vježbe i upute velikih metodičara. Neke rečenice i upute trenutno utječu na mene, a također mi je zanimljivo

isprobavati vježbe ili smišljati svoje, tj. pitati se što mi je u ovom trenutku potrebno kako bih išla dalje. To je kao razgovor sa svojim radom. Treba se sprijateljiti s radom kako bi si međusobno pomagali.

Plan za šesti semestar

Zadatak koji sam dobila za predstojeći semestar jako me raduje iz više razloga. Djelo „Hasanaginica“ pomaknulo me. Priča plijeni i želim ju graditi i biti dio nje. Uloga Hasanaginice koju sam dobila predstavlja mi veliki izazov, no trudim se tome pristupiti hrabro i bez predrasuda. Mnogo je linija radnje i njenih motiva, no sve su jedan zanimljiviji od drugog. Čitajući tekst, slike i asocijacije dolazile su same od sebe, tako da sam ih odmah počela zapisivati jer sam već na prošlom semestru uvidjela koliko su one dragocjene i koliko me motiviraju. Naš mozak čudno funkcionira i trebamo se više podređivati njegovoj logici, proučavati koji su to okidači koji baš mene pokreću na akciju. Nekad je to slika, nekad jedna replika, nekad pjesma... Svakako će mi u svemu pomagati moji partneri, kao i ja njima, no svjesna sam i koliko moram sama raditi. Moram što više vremena biti motivirana, ako ne i cijelo vrijeme. Dobra atmosfera i vjerovanje u scenu stvara najbolje trenutke. Vjerujem da ćemo tako funkcionirati i na ovom zadatku. Priča je potresna i želim da ju dobro ispričamo, da ju čuju oni koji ju gledaju i slušaju, ali i također i mi.

Zapravo, nemam osjećaj da sam završila jedan semestar već kao da nastavljam s radom...

7.3.2012.